

Noget, som var i sand Interesse og til Gavn for Colonierne. Det er endvidere fra den høitagede Finanzministers Side blevet anført, at det neppe er rigtigt at henlægge under disse coloniale Raad, hvad der hidtil har været forhandlet og er blevet udført af Borgerraadet. Vi være en modsat Overbeviisning; vi have anseet og kunne ikke ansee disse vestindiske Besiddelser for Andet end for store Communer, og vi antage, at deres communale Forhold ere de vigtigste og ere vigtige for dem, og at de saaledes ere sammensmeltede med, hvad man vil kalde Statsforholdene, at de maae smelte sammen, og derfor er det ogsaa, at Udvalget har givet Vink til, hvorlunde det vistnok vilde være ønskeligt, ja, hvis noget ret Fornuftigt skulde udkomme, nødvendigt at samle Landkassen og Statskassen, dog saaledes, at der blev en for St. Croix og en for St. Thomas og St. Jan, fordi der ikke findes nogen saadan sand Adskillelse Sted med Hensyn til disse Kassers Ressort og Virksomhed, at en Adskillelse burde finde Sted, — Noget, som der vil være Leilighed til nærmere at udvilde, men som jeg ikke har villet lade ubesvært, da det af den høitærede Finanzminister er sat som Noget, der ikke kunde eller burde finde Sted. Jeg skal med Hensyn til de Bemærkninger, som den høitagede Finanzminister har fremført angaaende Usikkerheden af, at det nærværende Forslag maatte, om ikke ganske saaledes, som det nu er fremkommet, saa dog med Modificationer, gaae igjennem, tillade mig at erindre, at ligesaa lidt Udvalget som det høitagede Thing vel nogenstunde vil kunne betvivle, hvad der er ytret med Hensyn til Regjeringens Sjællighed om at ville underkaste den Betænkning, der nu er afgiven, saafremt den bliver bekræftet af Thinget, sin næsteste Overveielse, og derefter ogsaa, eftersom det maatte være stemmende med Regjeringens Overbeviisning, gjøre Forslag i den antydede

Retning, derom siger jeg, vil hverken Udvalget eller Thinget tvivle. Men jeg troer ikke, at den Erindring, som er fremsat om, at det alligevel vilde være ugjærligt eller mindre gjærligt for Regjeringen, alvorligt at gaae ind paa et saadant Forslag, som det forelagte, er fuldkommen grundet. Det er erindret, at Saadant neppe kunde gjøres fra Regjeringens Side med passende Anstand. Jeg troer ikke, at det vilde finde noget Anstod imod decorum, om Regjeringen, efter at have taget under Overveielse, hvad der fra Landstingets Side er fremsført, kunde under saadanne Forhold, som de her foreliggende, med Hensyn til hvilke den selv har erkjendt, at den ikke har nogen saadanne bestemt og tydelig Kundskab, som den med Hensyn til andre Regjeringsforhold kan have, finde det rigtigt, at gjøre et nyt Forslag. Jeg troer heller ikke, at det vilde nedsette Regjeringen i sin Anseelse, om den efter at have tiltraadt ganske eller for en Deel eller med visse Modificationer de Forslag, som ere gjorte, derom indhentede Dplysning og derom forlangte Betænkning af Dernes Udvalgte paa Stedet selv. Regjeringen skulde jo ikke i denne Henseende henvende sig enten til de samme Mænd, som tidligere have været udvalgte, eller til Mænd, der paa samme Maade være udvalgte, men derimod til andre Mænd, som være valgte paa en folkelig Maade. Jeg troer — det er muligt, jeg seiler —, at Regjeringen meget mere herved vilde tilvende sig en Erkjendelse fra Coloniernes Side om, at det ikke var nogen Forsængelighedsfag, som der handles om, men at det var en Sag, om hvilken man saa, at Regjeringen ret alvorligt havde lagt sig den paa Hjerte, og derfor paany vilde underkaste de Forslag, som være gjorte, Døftelsen af de Personer, gjennem deres Repræsentanter, som Sagen egentlig angik.